

tíðindablaðið

Útgevandi: p/f sosialurin

Fyrirtaksstjóri og blaðstjóri: Tórfinn Smith (ábyrgd)

Blaðfólk: Hogni Djurhuus, Dagný Joensen, Jóhann Mortensen og Jan Müller

Lýsingar: Árni Joensen

Uppseting: p/f sosialurin. Prent: p/f pressan 1981

sosialurinPostsmoga 76,
3800 Argir,
telefon 11820

Vápnagný

oddagreindir

VIÐA hvar í heiminum fara fram hendingar, sum geva tíðuligt prógv um, at heitið friður meira er talumáti, meðan veruleikin ber prógv um ófrið, ósemju og illgruna manna millum.

LURTAR tú eftir útvarpstíðindunum, hoyrist um stríð, ófrið og manndráp í túsundtali. Eru hetta fyribrygdi, sum henda í øðrum heimsþortum — fjarlægdum londum — so yppa vit øksl, hugsa um so, hetta er hin ónda verð, sum vit einki kunnu gera við.

VIT rura okkum so aftur í hina sælu vissu um, at hetta er tilíkt, sum ikki nemur okkum. Vit liva jú í einum samfelag, har friður og semja eru aðaltekin, har vit ikki so mikið sum kundu hugsað okkum at nortið við tilíkt, sum bar á brá orðið vápn.

Í sera ringum skørum

HERFYRI lótu vit nøkur orð falla um avhøvdingarsnakkið, tú hevur sæð í bløðunum í summar — og sum satt at siga er vorðið eitt slag av eyðkenni hjá hesum landsstýrinum. Og vit dattu okkum at siga, at lægmaður í øllum hesum avhøvdingarvasanum valdi at svara sær á ókustaðni har sunnanfyri, meðan høvdini rullaðu í ymsar ættir. Og meira skuldi ikki til. Sambandsorgan púasta agurk í blekkglasið, so tað grumsaði — um blaðetik og um at vera fólkaligur.

JA hvat skal blaðið skriva — sjálv sagt um ringa skilið í Tinganesi, í samgonguni, um hvussu ólátaðir teir eru, hvussu illa allir skikka sær uttan Sambandsmenn, so lægmaður fær illa vent sær.

VIT fáa eisini endurtikið, hvussu burtur av allari leið alt er vorðið

MEN viðhvørt verða vit ørkymlaði, tí tað hendir tíverri, at ræðuleikin í kjalarvørðranum av krigshendingum rakar, um ikki beint okkum sjálvi, so tó í londum nær okkara.

HVØRJAR møguleikar vit eiga t bæta um heimsviðurskiptini, kunnu vit sjálvsagt tjakast um. Men vit hava í hvussu er møguleikan at taka undir við teimum, sum ynskja og biðja eftir friði, sum eru hart ímóti øllum, ið elur til stríð og harðskap.

OKKARA demokratiska samfelag kann ikki hvíla á tryggu stöði, um vit ikki samstundis gera, hvat vit orka fyri at doyva tær kreftir, ið vilja harðskap og valdteku.

IKKI bert eru vit hart ímóti eina-ræðissamfeløgum, men vit eru samstundis í sterkari andstöðu móti øllum, ið elur harðskap og stríð manna millum.

innanborða, at spurningurin er, um samanhaldið í landsstýrinum heldur til heystar.

STÓRTÍÐINDI koma so. Ja so skulu tit javnaðarmenn fáa at siggja. Tá vit ikki meira skulu tuga og tola, so koma vit aftur sum á sinni, tá Dimman var í andstöðu og lítið kendi sær til afturhald.

SOLEIÐIS má leiðaraskribentur Sambandsins skiljast. Vónleysa politiska stöða teirra, ið landinum stýra. Heldur vanda aftur í ta gamla andstöðulagið istaðin fyri hvønn dag at skula eta í seg aftur spýggjuna Dimman fyri fáum árum síðani goysti úr sær — jú etikur, so tað munar.

IKKI harmast vit, tí sambandspolitikkur hevur altíð verið snakk á vesalastöði — og harvið verður so tað.

Er Sosialurin vorðin skizofrenur — ella eitt Brá tann vegin?

Ikki tí at eg haldi, at ritstjórin á Sosialinum hevur skyldu, at rósa einum og hvørjum, ið kemur út á foyrskum. Men tað ummæli, ið var í Sosialinum leygdagin 17. juli av nýggja tíðarritinum Brá, var undir lágmark og í besta Breckmannska stili, grunt, súrt og merkt av jantelógini.

Atti Hogni Djurhuus ikki at roynt at lisið Aksel Sandemose gjallari, so hann lærdi eitt sindur um jantelógirnar í smáum samfeløgum.

Í Sosialinum 13. juli stendur á heiðursplássi í oddagrein um sama tíðarrit Brá orðarætt siterað: »Tað er tí at fegnast um at onkur er so frægur at lata okkum eitt iskot á hendan bógvin (m. a. eitt málagn mótvegis skýmaskotsmentanini e.v.). Eitt stig á leiðini úr okkara mentunarligu myrkurins krókum«. Nú veit eg fullvæl, at Hogni Djurhuus og Sosialurin ikki eru eitt, men Hogni Djurhuus er blaðmaður á Sosialinum, og má tí í hesum føri hefta fyri stöðu blaðsins.

Hvussu er so hansara ummæli av Brá: ógrundað, lættisoppakent, merkt av, at hann als ikki hevur skilt hugsanina aftan inn gangin í Brá, ikki at fara aftur í fortiðini sum so, men at knýta afturi tey bond, ið lutvíst hava verið slitin, og sum gera okkum fýr fyri at skilja okkara egnu fortið, samtíðin ella nútíðin stendur ikki einsamøll, men hevur røtur, ið tað hevur týðning at viðgera og ikki minst viðgera rætt, alt hattar hevur Hogni Djurhuus misstilt og heldur at tað bert er ein

viðgerð av fortiðini og ikki samtíðarkent.

Eg seti pris uppá, at menniskjaligur subjektivitetur fær sitt pláss, men er tað rætt í einum ummæli, ið er uttan objektivitet.

Eg havi eisini sumt, ið eg kann fylast á viðvíkjandi Brá, men so einoygt negativur sum Hogni Djurhuus, tað hevði eg ongantið verið, tað hevur tað ikki uppið.

Hevur Hogni Djurhuus eins og Óli Breckmann nakað ímóti persónunum aftan fyri Brá ella er tað bert øvundsjúka ella jantelógini? Aðra frágreiðing dugi eg ikki at finna. Tí hann ummælir ikki — eins og ein ávisur persónur á Traðavegi — men kemur við ógrundaðum orðavavstri.

Tað tænið ongunum við tilíku ummæli, ið onki ummæli er, av einum tiltaki, ið hóast lýti, er ein so stórur gløtti á mentunarhimni okkara, sum nýggja tíðarritið Brá.

Eg veit gott, at hetta tíðarrit ikki er nakað »javnaðarritið«, men eitt sindur meira serio kundi blaðstjórnin á Sosialinum havt verið her.

Eg spyrji bara: »Verður Sosialurin ikki redigeraður? Ella er onki samband millum tey ið skriva leiðarar og blaðfólk?«

Ella er hetta hugsan Sosialsins?

Spurin

SVAR: Tað veldst um, hvat Spurin meinir við redigering. Alt innsent tilfar verður lisið ígjøgnum av tí blaðfólki, sum hevur hesa uppgáuna um

hendi. Er nakað ivamál, ber blaðfólk hetta upp á mál við blaðstjóran. Tá farið verður undir hvørt blaðið, tosar blaðstjórnin — blaðfólk og blaðstjóri — um tað komandi blaðið, hvat hvør fer at skriva, hvat vit skulu royna at fáa fatur á o.s.fr. Síðan liggur arbeiðið í hondunum hjá blaðfólkunum at fáa greinirnar lidnar til tíðina og uppá pláss.

Uppgávan hjá blaðfólkunum er at fáast við vanligu tíðindaflutningin. Og í honum — sum vit royna at halda so objektivna, tað nú einaferð letur seg gera — kann mong áskoðanin hjá fólki, sum eru endurgivin fyri at siga ella gera eitt ella annað, víkja nógv frá tí prinsipiella og politiska, sum kemur til sjóndar í oddagreinini, ella leiðaranum.

Viðvíkjandi ummælum so stendur tað ummælaranum fritt at koma við síni — subjektivu — meting, um viðkomandi arbeiðið á Sosialinum ulla ikki. Sosialurin hevur fleiri rættlaga fastar ummælara. Teimum stendur fritt í boði at koma við ummælum, sum kunnu víkja frá tí, sum blaðið møguleiga heldur. Um ummælarnir ikki sluppu at skriva sína egnu meining, var talan ikki um nakað ummæli og so var heldur ikki talan um skrivfrælsi.

Hugsanin hjá Sosialinum kemur ikki fram í einum ummæli. Heldur ikki, um ummælarnir starvast á Sosialinum. Hugsan Sosialsins kemur bert fram í oddagreininum ella í greinum og brotum, har hetta er viðmerkt.

Blaðstjórnin

Jóannes Dalsgaard og Nato

Í Sosialurin 8. juli 82 har Jóannes Dalsgård en skrivelse vedr. Nato.

J. D. skriver bl. a., at styret i Tyrkiet får støtte fuldt og helt fra Natolændene.

Jóannes Dalsgård burde vide, at flere lande inden for Nato, bl.a. Danmark, har givet udtryk for ikke at kunne godtage forholdene bl.a. i Tyrkiet, — således er det ikke korrekt, når J. D. skriver, at alle Natolændene støtter det som foregår i Tyrkiet; det er nok det stik modsatte.

Der er flere årsager til, at Tyrkiet stadig er medlem i Nato, bl.a. dette ved at have Tyrkiet som medlem, kan man medvirke til at få — endog framskynde forholdene i en demokratisk retning til gavn for borgerne i Tyrki-

et — en udvikling, som Nato ikke ville have nogen indflydelse på, såfremt Tyrkiet var uden for Nato.

Endvidere skriver J. D. med bl.a. udgangspunkt om forholdet Tyrkiet og Nato, at Fæøerne skulle slippe sig af med Nato, også fordi af henværende Natostationer ville være et af de første bombemål ved en evt. krig mellem stormagterne.

Det havde været dejligt, hvis man levede i en verden, hvor der ikke fandtes krige, men således er det ikke, har ikke været og bliver det nok heller ikke.

Med den strategisk beliggenhed Fæøerne har ved en evt. konflikt mellem stormagterne, er der ingen tvivl om, at her kommer det gamle ordspil »den som komme

først til møllen får først malet« til at gælde uanset om Fæøerne er inden el. uden for Nato. Det er urealistisk at prøve at omgås kendsgerningerne. Jóannes Dalsgård har givet udtryk for sit synspunkt — kun ære for det. Tilbage er at J. D. måske skal til at tage stilling til, hvem der skal have chancen til at komme, og få malet først.

Henning Christensen

Heldur tú ikki

sosialin

Tess styttri lesarabrovini eru — tess fleiri sleppa við

